

Διδαχή καὶ ἐμπειρία

διὰ χάρτου καὶ μέλανος (Β' Ἰωάννου 12)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

24 ΜΑΡΤΙΟΥ 2024

Σήμερα γιορτάζει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας καθὼς τιμᾶμε τὴν ἀναστήλωση τῶν ἁγίων εἰκόνων μας καὶ θυμόμαστε τοὺς ἁγῶνες ποὺ ἔγιναν, μέχρι νὰ πάρουν τὴν σωστὴ «θέση» ποὺ ἔχουν, μέσα στοὺς Ναοὺς καὶ στὰ σπίτια μας.

Ἕνας ἱστορικὸς ὀνόμασε τὴν σημερινή γιορτὴ «θρίαμβο τοῦ ἐδραίου ἑλληνισμοῦ». Καὶ πράγματι εἴμαστε οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες, οἱ μόνοι ποὺ ἐπιμένουμε στὸν κόσμο ὅτι τὸ κάθε ἀνθρώπινο πρόσωπο ἀξίζει νὰ διατηρεῖται ὅσο γίνεται περισσότερο στὴν μνήμη τῆς ἱστορίας. Οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι, πιστεύοντας ὅτι οἱ ψυχὲς ζοῦν καὶ μετὰ τὸν θάνατο, ὅμως τὰ σώματα χάνονται γιὰ πάντα, προσπαθοῦσαν νὰ τὰ διατηρήσουν στὴν μνήμη τους λαξεύοντάς τα στὰ μάρμαρα. Ὄταν ὅμως ἔμαθαν ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο ὅτι καὶ τὰ σώματά μας θὰ ἀναστηθοῦν στὴν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου, τότε ἀναθάρρησαν καὶ ἀποτύπωσαν τὶς μορφὲς στὶς γνωστὲς ψηφιδωτὲς καὶ ζωγραφικὲς παραστάσεις ποὺ κοσμοῦν τοὺς Ναοὺς μας τῶν Ὁρθοδόξων μέχρι καὶ σήμερα. Εἴμαστε ὁ μόνος λαὸς πάνω στὴ γῆ, ὁ ὁποῖος σταθερά, ἀπὸ τὴν πρὸ Χριστοῦ ἐποχὴ μέχρι καὶ σήμερα, ἀποδίδει τιμὴ καὶ ἀξία στὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο. Στὴν θεία Λειτουργία μας ἀπευθυνόμαστε

στὸν Θεὸ Πατέρα, βλέποντας ὅμως τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ οὔτε τὸ εἶδε κανεὶς, οὔτε μπορεῖ νὰ τὸ δεῖ. Ὄμως, τὸν Χριστὸ τὸν εἶδαμε καὶ ἐκεῖνος μᾶς εἶπε: «ὅποιος βλέπει ἐμένα, βλέπει καὶ τὸν Πατέρα». Ὁ Χριστὸς ἦταν κατὰ πάντα ἄνθρωπος, ὅπως εἴμαστε ἐμεῖς, μόνο ποὺ ὡς Θεὸς ἁμαρτία δὲν ἔπραξε ποτέ. Μᾶς δίδαξε πὼς ὅ,τι κάνουμε στοὺς ἄλλους συνανθρώπους μας, τὸ εἰσπράττει ἐκεῖνος. Ἐπάνω ἀπὸ τὸν σταυρὸ τοῦ στὸν φρικτὸ Γολγοθᾶ, φωνάζοντας «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μὲ ἐγκατέλειψες», ὁ ἴδιος ὡς Θεός, «ἐνάντια» στὸν Θεό, πῆρε τὸ μέρος μας γιὰ πάντα. Ἔτσι ἡ Ἐκκλησία συναντᾷ στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ «τὸν μόνον φιλόανθρωπο» Θεό, ὁ ὁποῖος ὡς ὁμοιοπαθὴς μ' ἐμᾶς θὰ μᾶς κρίνει τὴν ἔσχατη ἡμέρα τῆς κρίσεως μὲ κριτήριο τὴν ἀγάπη καὶ τὴν φιλελεονομία του. Ἔτσι, στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ζωγραφίζοντας τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, στὴν πραγματικότητα τιμᾶμε τὴν ἀνθρώπινη ὑπόστασή μας καὶ τὴν δυνατότητα ποὺ ἔχει νὰ γίνῃ «κατὰ χάριν» θεία. Ὄποτε, ἡ σημερινή γιορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν εἶναι τιμὴ πρὸς τὸν Θεὸ (ὁ ὁποῖος δὲν τὴν ἔχει ἐξάλλου ἀνάγκη), εἶναι τιμὴ πρὸς τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ ὑπόσταση, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς πῆρε καὶ φόρεσε τὴν σάρκα μας.

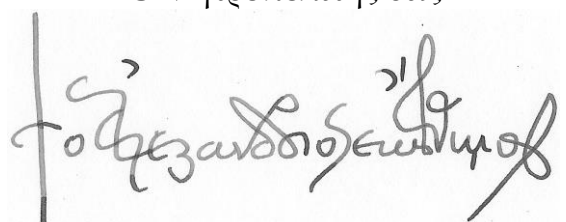
Άγαπητοί μου,

Ακούω πολλούς να αναφέρονται συχνά στην άξια και την υπεροχή της Ὁρθοδοξίας, ὅμως σᾶς διαβεβαιώνω ὅτι «Ὁρθοδοξία», ὡς φιλοσοφική ἢ θρησκευτική θεωρία δὲν ὑπάρχει. Ὑπάρχει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅχι ὡς θεωρία ἀλλὰ ὡς τρόπος ζωῆς, πνευματικῆς ζωῆς, τῆς γνωστῆς «κατὰ Χριστὸν ζωῆς». Αὐτὸν τὸν τρόπο ζωῆς μᾶς προτείνει ἡ Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ὑπάρχει ὁρισμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία, δὲν ὀρίζεται, δὲν ἔχει ὅρια, εἶναι «στῦλος καὶ ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας». Εἶναι «ἐπαγγελία ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης». Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μᾶς διδάσκει τρόπους γιὰ νὰ ζήσουμε σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμο, κάτω ἀπὸ τὸ πρίσμα τῆς κοινῆς ἀναστάσεως. Ἀφοῦ μᾶς βεβαιώνει ὅτι θὰ ἀναστηθοῦμε μιὰ ἡμέρα ὅλοι μας ἀνεξαιρέτως, τότε ἡ ζωή μας ἔχει ἄλλη προοπτική. Δὲν εἴμαστε ὅ,τι τρῶμε οὔτε «ὁ μαιευτήρας ξαποστέλνει στὸν νεκροθάφτη». Ἡ ζωή μας ἔχει σημασία ἐπειδὴ δὲν θὰ γνωρίσει τέλος. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ εὐθύνη τοῦ καθενὸς μας γιὰ τὴν αἰωνιότητα τῆς ὑπάρξεώς του, εἶναι τεράστια. Ὁ Θεὸς μᾶς ἔπλασε ἐλεύθερους γιὰ νὰ καθορίζουμε τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον μας. Δὲν εἴμαστε παιχνιδάκια στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ οὔτε πιόνια κάποιας μοίρας ἢ τύχης. Εἴμαστε ἐλεύθεροι διαχειριστὲς τῆς ζωῆς μας. Ἄν θέλουμε μπορούμε, εἴτε νὰ τὴν καταστρέψουμε εἴτε νὰ τὴν μπολιάσουμε στὴν ζωή τοῦ Θεοῦ «διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Κι αὐτό, μόνο μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ μὲ τοὺς τρόπους τῆς Ἐκκλησίας ἐπιτυγχάνεται.

Τὶς τελευταῖες δεκαετίες στὴν Πατρίδα μας ἡ Ἐκκλησία γνωρίζει μιὰ μοναδική στὴν συνολικὴ ἱστορία τῆς ἀμφισβήτησής. Ὅχι τόσο γιὰ τὸ πνευματικὸ μήνυμά της (ἂν καὶ αὐτὸ εἶναι πλέον ἄγνωστο στοὺς Ἕλληνες), ὅσο κυρίως γιὰ τὴν ἀνάμιξή της στὴν καθημερινότητα τῆς ζωῆς τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν (ποὺ σ' ἓνα μεγάλο ποσοστὸ εἶναι καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι πιστοί). Μιὰ καχυποψία χωρὶς προηγούμενο γιὰ τὴν ὁποία βέβαια οἱ υπεύθυνοι ἐκκλησιαστικοὶ ἔχουμε τὶς εὐθύνες μας καὶ θὰ δώσουμε λόγο στὸ Θεὸ γι' αὐτές. Ὅμως, στὴν ἐποχὴ μας, ποὺ οἱ συγκρούσεις τῶν πολιτισμῶν ἤδη ἄρχισαν στὸν πλανήτη μας, οἱ Ἕλληνες ἔχουμε νὰ ἐπιλέξουμε. Ἡ θὰ βγοῦμε στὸ ξέφωτο, χωρὶς καμμιά ἐξάρτυση ἢ θὰ φορέσουμε τὸ κοστούμι τῆς Ὁρθοδοξίας (ἂν βεβαίως «μᾶς ταιριάζει» ἀκόμα), ὡς ἰδιοπροσωπία τοῦ πολιτισμοῦ μας καὶ προσωπικὸ χαρακτηριστικὸ τῆς φυλῆς μας, τουλάχιστον τῶν τελευταίων δυὸ χιλιάδων χρόνων.

Γιὰ τὴν Ὁρθ. Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, δὲν ὑπάρχει δίλημμα. Εἶναι πιά ἀνάγκη νὰ περιοριστεῖ στὸν εὐαγγελισμό τῶν Ἑλλήνων, τὸν ὁποῖο παραμέλησε καὶ νὰ πάρει πίσω τὰ ἱερά της σύμβολα καὶ τὰ θεσμικὰ στηρίγματα τὰ ὁποῖα εἶχε «δανείσει» μετὰ τὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821 στὸ ὑπὸ σύσταση, τότε, Κράτος μας.

Ὁ Μητροπολίτης σας

✦ Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθίμος